

PREMI DE POESIA RAIMUNDO RAMÍREZ DE ANTÓN-CIUTAT DE
TERRASSA: VERSOS ENTRE DOS SEGLES

(1994-2008)

Poesia

COL·LECCIÓ ASSOCIACIÓ
PER AL FOMENT CULTURAL
DE TERRASSA

(AFCT)

Primera Edició: Gener de 2009
Disseny Gràfic: AFCT
Copyright 2009 © Joan Francesc Fondevila i Gascón
ISBN: 978-84-936313-1-4

Copyright de les característiques d'aquesta edició
© ASSOCIACIÓ PER AL FOMENT CULTURAL DE TERRASSA (AFCT)
Carrer Suris, 26, 2, 1 08221 TERRASSA (Barcelona)

Cap part d'aquesta publicació, incloent-hi el disseny de la coberta, no pot ésser reproduïda, emmagatzemada o transmesa de cap manera ni per cap mitjà, tant si és elèctric com químic, mecànic, òptic, de gravació o bé de fotocòpia, sense la prèvia autorització de la marca editorial.

ÍNDEX

Pròleg.....	7
Primera edició (1994).....	9
Segona edició (1995).....	11
Tercera edició (1996).....	16
Quarta edició (1997).....	22
Cinquena edició (1998).....	26
Sisena edició (1999).....	31
Setena edició (2000).....	37
Vuitena edició (2001).....	40
Novena edició (2002).....	43
Desena edició (2003).....	47
Onzena edició (2004).....	50
Dotzena edició (2004).....	54
Tretzena edició (2004).....	57
Catorzena edició (2004).....	62
Quinzena edició (2004).....	67
Article d'homenatge.....	73
Balanç de premis i participants.....	77

PRÒLEG

L'Associació per al Foment Cultural de Terrassa (AFCT) va néixer, de forma pionera el 1993, com una pensadoria o *think tank*. L'objectiu n'és analitzar l'entorn, generar idees i projectes, innovar, millorar, progressar, amb esperit curiós i obert, amb metodologia científica. El millor camí per estudiar i innovar és la cultura, cultura en el sentit més holístic i amarador del terme. Des de l'AFCT hem dinamitzat la ciutat, l'entorn. Hem creat el Centre d'Estudis sobre el Cable (CECABLE), punta de llança també pionera en l'anàlisi de la Societat de la Informació i del Coneixement. I hem portat a cap nombroses iniciatives per incitar la reflexió, el debat, fins i tot la introspecció.

Una expressió creativa, dolça, elegant, seductora i amatent de cultura, que mescla finament la reflexió, el debat i la introspecció, és la poesia. Dintre de l'AFCT, el conreu de la poesia és ben actiu. Afortunadament comptem amb poetes i poetesses que han convertit la creació poètica en una raó de viure.

Aquesta sensibilitat, i l'afecte cap a la figura del poeta Raimundo Ramírez de Antón, ens van conduir, el 1994, a convocar el Premi de Poesia Raimundo Ramírez de Antón. L'èxit de la iniciativa ens va permetre, el 1995, aconseguir la denominació de Ciutat de Terrassa associada al nom del poeta que va inspirar el certamen. I així, com a Premi de Poesia Raimundo Ramírez de Antón-Ciutat de Terrassa, hem prolongat el nostre idil·li amb el conreu de la poesia, mitificació del mot, paradigma estètic i conceptual. Un mot pot inspirar milions d'imatges, milions de facècies, milions de sentiments pregons.

En el camí del certamen ha estat imprescindible la col·laboració de molta gent. Volem deixar constància de l'agraïment de l'AFCT als membres del Jurat en les diverses edicions, Maria Teresa Gascón i Frago, Carme Andreu i Martínez, Pablo Olmedo Torre, Francesc Palet i Setó i qui és honorat d'escriure aquest pròleg, Joan Francesc Fondevila i Gascón. També volem remarcar la col·laboració dels diversos patrocinadors i col·laboradors al llarg de les diverses edicions: AM Consulting i Gestió de Finques, Àmbar, Ancó, Associació de Veïns del Centre de Terrassa, Aterba, Autos Munich (BMW), Banc Sabadell, Bang & Olufsen, BBVA, Caixa Manresa, Caixa de Girona, Caja de Huelva y Sevilla El Monte, Caixa Terrassa (que ens concedeix un suport especial), Caja Madrid, Carles Puig (Cultura Pràctica), Carrefour, Centre Cultural de la Fundació Caixa Terrassa, Comercial Immobiliària, Copcisa, Diari de Terrassa, El Cau Ple de Lletres, El Corte Inglés, Eroski, Farmacia Albiñana, Farmàcia Doctor Maria Comas, Finques Vidal Gomà, Grup La Clau, Ibercaja, Kutxa, Mobles & Decoració Lloveras (amb esment especial a la col·laboració de Josep Lloveras), Llibreria Atenea, Parc Vallès, Peleteria Bolonia, Pizzeria-Restaurant Viena, Rafael Callejas (PP), Serafí Industria Gràfica, Sony, Turull, Viatges Avui i, en l'àmbit institucional, l'Ajuntament de Terrassa (IMCET) i el Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya. Gràcies a tothom, consursants, col·laboradors i amics, és possible aquest miracle que hem pogut anar repetint cada any des d'aquell llunyà 1994, al segle XX, i que ja ens ha endinsat en el

segle XXI. Versos entre dos segles, que les publicacions digitals ens permeten actualitzar periòdicament.

Dr. Joan Francesc Fondevila i Gascón
President de l'Associació per al Foment Cultural de Terrassa (AFCT)

Primera edició (1994). En aquesta edició inaugural, el certamen s'anomenava Premi de Poesia Raimundo Ramírez de Antón. El guanyador va ser Luis Fernández Zaurín, de L'Hospitalet de Llobregat, amb l'obra "La tierra inaccesible". Els participants podien escriure en català o castellà.

La tierra inaccesible

*Aunque no sea como está dispuesto
el amor llenará grandes barricadas*

Pablo Neruda

Duras constelaciones interrogan la longitud del cielo,
como lentos violines o gaviotas de sombra
mientras crecen las uvas y también las muchachas,
se pudren los tomates y ruedan por las ollas con carnal consistencia
conteniendo la magnitud del mundo en su estructura,
porque aún hay raíces,
territorios de besos, dimensiones de luna
y flautas y tambores del color del verano,
porque aún cabe esperar al mundo
antes de que se caiga la carne de los cuerpos,
antes de que sal horade las preguntas,
antes de que la lluvia olvide las palabras,
mientras hay que crecer de forma decidida
contra el viento que araña con sus uñas insólitas
magnitudes terrestres.
Las nubes, las campanas,
van pregonando, lentas, su alegría,
su contenido de luz, su existencia de azúcar,
no tienen el dolor del mundo inmóvil que acumula cuchillos
y que deja la sangre por el suelo,
y aunque siempre habrá tierra inaccesible,
aunque aúllen aún ansiosos lobos,
hay que dar a la vida ciertos ritmos,
hay que vencer al sueño imprescindible.
Ocurren situaciones de dolor,
súbitas negaciones y muertes evitables,
sólo quedan corolas inservibles
y pétalos de plata,
el tiempo cumple siempre con sus obligaciones.
Los perros se entretienen y se ocupan
de perseguir la luna inapelable
aprisionando sangres,
alambiques de hiel
y otros dolientes líquidos
olvidando la miseria en la tierra,
pero cabe nacer,
mantener extrañas estaturas,

corroborar camisas,
afirmar auroras insensatas,
discutir a la boca algunas cuestiones,
lo afirman la uvas en las parras,
ciertas vacilaciones de los lunes,
la habitual consistencia de la piedra,
la redondez exacta de la luna,
la belleza perfecta del otoño,
la magnitud terrible de la vida,
el silencio caliente del invierno,
la miel inevitable del manzano,
el color indeciso de la rosa,
la morada pregunta que interroga,
la calle con su color quemado,
los lirios y su blancura extrema,
los próximos milenios,
las sandías
y todas las verdades necesarias.
Siempre cabe nacer
aunque el tiempo lo crea inaccesible.

Segona edició (1995). En aquesta edició es van produir dues novetats significatives. En primer lloc, l'Ajuntament de Terrassa va concedir a l'AFCT la consideració de Ciutat de Terrassa per al premi. Per tant, es tractava del I Premi de Poesia Raimundo Ramírez de Antón-Ciutat de Terrassa, denominació que es conserva fins al moment de l'edició d'aquest llibre.

En segon lloc, es van establir tres guardons. Els guanyadors van ser els següents: el primer premi el va obtenir Maria del Roser Casals Canudas, de Berga, amb l'obra "Balanci de boira"; el segon va recaure en María Blanca Sarasua Muñoz, de Bilbao, amb l'obra "Podria ser peor sin la palabra"; i el tercer va correspondre a Ricard Tena García, de Terrassa, amb l'obra "Rèquiem per l'ànima d'un poeta". Els participants podien escriure en català o castellà.

Balanci de boira

*Aviat serà foc.
Sembren més lentes
les hores i, en silenci,
faig altre cop el vell recorregut
de mi a mi mateix.
Què poc espai
necessitem per viure i per comprendre!*

Miquel Martí i Pol

Cada matí el sol obre finestres,
es mira el món –el trapella perpetu–,
el veu amb cabell blancs i ple d'arrugues
raure, com sempre, a classe de pàrvuls.
No ha après encara de dibuixar mapes
ni que la carn té color indefinible,
que hi ha erols on no creix cap bri d'herba
i els indigents són mosaic de voreres.
Algú té por darrera la cruïlla,
els nens no juguen guerra de mentida...
Quan al matí, el sol, obre les finestres,
es mira el món amb una claror trista.

Arpes de vent retornen les tonades
que temps enllà encalmaven capvespres,
ara que el sol apaga les bombetes
darrera l'últim turó de la tarda.
Cada cançó és un espai d'absències
entre caduca incertesa de fulles;
moment precís transplantant a la boira
del pensament, forjador d'impossibles.
Notes d'estels refan la melodia,
el contrapunt trenca fuga de somnis
i la claror de la primera lluna

entona, en solitud, la simfonia.

No el veig enlloc, puc palpar-ne l'absència
cada vegada que cauen les fulles,
quan a la meva nit roben la lluna
i els estels m'acliquen la mirada.
Quan tinc molt fred i l'estufa no escalfa,
quan a l'estiu se'n marceixen les roses,
i, molt a prop, al menjador de casa,
maten infants les guerres de la tele.
I sé que hi és, amagat a la boira
d'un pensament difús, a la tendresa
del primer bes, en aquell mot que triga,
i en l'amistat que pressento a la vora.
Vull néixer avui, quan les roses esclaten
i encara el sol no ha marcit la ginesta,
les branques es vesteixen d'esperança
i cada nit fa llevar les estrelles.
Vull néixer avui, sense llast de bagatges,
el sarró buit d'andròmines inútils,
ple de vent per bufar noves tonades
i esborrar els senyals innecessaris.
Vull néixer avui, per començar la cursa
en el moment precís de la sortida,
arribar a temps a cada temps de la vida
i repetir moments irrepetibles.

Gronxo matins en balancí de boira,
canto a l'alba tonades de sempre
i miro enllà per si rere les feixes
s'hi filtra la claror d'un altre dia.
Si giro el cap retrobo rebrots tendres
de viuus records que mai dels mais oblidó;
guaito endavant i desvestides fulles
dibuixen lentament colors de posta.
Ja no vull res. Només un floc de calma
que m'aquieti les hores incertes;
caliu d'amics i, vora el foc de casa,
exhaurir hores amb la gent que estimo.

Podría ser peor sin la palabra

*De la palabra hacia atrás
me llamaste,
¿con qué?*

José Ángel Valente

La noche se desboca y finge su desmayo
pero a mí no me para ni el color de su centro.
De qué vamos a hablar,
si la verdad se enroca en cualquier vertedero
y antes de presentarla
te exigen buenas notas sin mirarse por dentro.
Alguna vez habrá quien horade en el centro
al, subrepticamente, juntarse dos miradas.
Hasta entonces, hablemos contra el miedo,
indultándonos, sintiéndonos distintos;
finjamos premios de paciencia,
finjamos prótesis,
añadiendo algún dato que no está en nuestra agenda.

¿Cómo hacer que una idea no se pringue por dentro?
Hay tanto manoseo donde antes era amor,
más tarde o desde siempre
no conozco a ninguna, que no acabe manchada
en un cuarto de hotel.
Claro que algunas nacen ya con sus estigmas
y aún marchan bajo palio,
y otras que se entronizan al compás de la víscera
y no se apean de ella.
Ahora que despedimos sin pudor a la lógica
como inútil criada, ¿de qué vamos a hablar?
Equivoquémonos,
hagamos un esfuerzo:
te quedas sin palabras y entonces
de qué vives.

Rèquiem per l'ànima d'un poeta

1. Rèquiem

Cercant etern repòs
la vida passa.
Un clam brolla amb fredor
del moll de l'os:
confetti visceral
de la impotència,
sentència judicial
d'un pecador.

2. Kyrie

Per què arrencar de les paraules
missatges penitents i salvadors?
Com invocar fórmules màgiques,
laboratori dels records?
Cansat de fabricar i d'injectar
dolça metzina dins el cor,
passions de sofre, amor de bor,
lliçons d'alquímia: el repòs d'or.

3. Dies irae

Somnis feréstecs de pulsions reprimides,
desig secret no concedit,
Sibil·la nua i nu contorsionista,
foscor del foc fos i ferit.
L'aigua, purificadora, colèrica,
s'escola pels intestins de l'amfisbena.
No m'és permès d'olorar el sol;
sóc incapaç d'escoltar la por.
D'aquella nit que em va decebre
i que mai no acaba d'enfosquir
jo només puc veure i percebre
el so del tènue violí,
la calma tèbia de la lira,
l'esguard sec i roent que albira
les llàgrimes del noi que vol morir.

4. Sanctus

En ocasions la vida és massa estricta.
En ocasions la mort és massa desitjada.
Quan l'ànima esbatega, incinerada
i confusa per les discussions,
sospirant pel darrer sospir,
allò físic esdevé intangible, i

allò intangible esdevé físic:
contorns rodons, el·líptics, cònics;
figures d'aire, marbre i ònix.
En ocasions...

5. Agnus dei

Anyell d'escorxador:
solitud i dolor.
Anell que subjecta:
ànsies de rebel·lió.
Assedegat de mel i fel
i dolçor i salaó.
¿Arribarà el mariner,
enganyat per Posidó,
a les costes d'Albió?

6. Lux aeterna

Hi ha un mot estrany que no conec,
un so precís, extens i breu,
amb contrapunt,
fatal cadència,
vagit intern de la mancança,
la llum eterna del camí,
Esfinx, Gorgona, Moira, Atí,
remei forçat
és l'esperança.

Tercera edició (1996). En aquesta edició, el II Premi de Poesia Raimundo Ramírez de Antón-Ciutat de Terrassa va establir dues modalitats, i així seguirà fins al moment de l'edició del llibre: català i castellà, amb un premi per a cadascuna.

En català els guanyadors, *ex aequo*, van ser Jordi Badiella Garcia, de Terrassa, amb l'obra "Variacions sobre un tema de Rafael Travieso", i Miquel Garcia Pujadó, de Terrassa, amb l'obra "El principi d'incertesa", que va incloure en un disc. En castellà va guanyar Teresa Núñez González, de Madrid, amb l'obra "Cuando llegue septiembre".

Variacions sobre un tema de Rafael Travieso

*El sol pot pondre's i tornar a sortir:
a nosaltres, quan la breu llum s'apagui,
ens tocarà dormir una nit perpètua.*

Catul

1

Els blancs jardins de la nit incessant
són intrincats. Un ocell mou les ales
a contrallum. L'hivern sembla real.
Orfes, els mots s'enfilen dalt dels arbres,
els gronxa el vent que corre per les branques,
senten el fred intens de la penombra

2

El vol oblic d'una fulla de salze.
Un ametller, ¿qui sap?, la sentor d'herba.
Aquell jardí era de flors de plàstic
d'éssers eternals en la retina dels astres.
Tots de peu pret engolien licors
com grecs antics, cridaven *ototoi*.

3

En un desert els dies s'apilaven.
Els presoners cantaven a les fàbriques
antics laments apresos dels seu pares;
al fi del jorn s'obrien les comportes,
com un allau d'ombres es desfermaven,
amb el cap baix marxaven cap a casa.

4

Pel finestró obert d'aquella cambra
la llum fugí impel·lida per l'aire.
L'actor, subtil, dansava com un sabre;
al fosc carrer la canalla el mirava.
Llavors fou quan del cel caigué un estel
i l'escriptor va fer una gran rialla.

5

Secrets de tinta

6

Un ganivet dormia en un calaix.
Un raig de llum, sortit d'una novel·la
fendí el cel camí d'aquella casa.
Els dos amants, ingenus, es besaven
—el dramaturg així ho disposava.
Un llençol blanc va fer-los de mortalla.

7

La lluna és una poma corada
això vol dir: l'olor de la benzina
impregnarà la roba dels cadàvers,
acudiran Coèfores a l'acte,
el gran Orfeu dirà unes paraules,
el déu Repsol fingirà desmaiar-se.

8

La llei, formal, s'estava en un racó.
Els vilatans miraven el cel negre.
De tant en tan ella els colpejava.
Sense escalfor els cossos són més fràgils,
dringuen com glaç, com vidre s'esmicolen.
L'executor fingia no adonar-se'n.

9

Incendiats els amants concretaven
dances de foc que l'actor esguardava.
El dramaturg caminà damunt l'aigua.
Els presoners declararen la guerra.
Als jardins blancs la nit continuava:
cendres i fum. L'escriptor ho anotava.

10

Quiti de por i de desassossec.
Les cendres no saben el sofriment;
volen com aus, s'allunyen com vaixells.
Quan la llum breu s'apaga i els éssers
senten el so de la pau inaudita,
l'angoixa és una bella metàfora.

Nota: la traducció dels versos de Catul és de J. I. Ciruelo i J. Juan.

El principi d'incertesa

Si et cal saber el camí seguit per l'electró,
l'has de bombardejar amb corpuscles de llum.
I, en topar contra ell, fotó rere fotó
el faran desviar de la ruta. En resum:
la trajectòria es veu alterada pel sol
element que és capaç de fer-nos-la observar.
Falseja els resultats aquell il·lús que vol
cremar-se els ulls amb calç per tal de veure-hi clar.

*Cal acceptar-ho sense por:
La llum no sempre duu claror.*

Si vols cercar el perquè del gest d'aquell infant,
enllà d'un cert esguard et fuig completament:
sentint-te il·luminat, actua preservant
les zones d'ombra al cor d'un bosc que et vol absent.
I així que el creus tenir del tot embolcallat
pel teu cervell adult, s'esmuny pel breu espai
que deixen els replecs, per qualsevol forat,
molt lluny del teu abast, més misteriós que mai.

*Cal acceptar-ho sense por:
La llum no sempre duu claror.*

Si abans de decidir emprendre una acció
t'ho penses temps i temps, en fer salpar les naus
s'haurà modificat del tot la situació
i acabaràs volent fer escac jugants als daus.
Un analític cor de funcionari gris
tendeix a dissecar qualsevol cos vivent:
només la mort admet un estudi precís
dessota el bisturí del fred raonament.

*Cal acceptar-ho sense por:
La llum no sempre duu claror.*

Quan veus que el teu amor es fon cada cop més,
preguntes i argumentes i en busques el motiu,
i sols aconsegueixes accelerar el procés
que porta al trencament que et deixa sol al niu.
"Se'n va perquè se'n va", dirà un amant expert.
Els éssers se separen, les coses són així.
Qui tot ho vol comprendre, de sobte tot ho perd:
més val romandre mut quan no hi ha res a dir.

*Cal acceptar-ho sense por:
La llum no sempre duu claror.
Saber pot ajudar a preveure,
preveure massa destrueix.
L'únic principi que existeix
del tot estable, que té el deure
de mantenir la Vida encesa,
és el principi d'incertesa.*

Cuando llegue septiembre

Cuando llegue septiembre
buscaremos un sitio donde la mar nos cante
y sean nuestras uvas la primera vendimia.

Recuerda:

por todos los caminos encontrarás mi nombre.
Detrás de cada patio, en cada enredadera
que se una a tus muros, encontrarás mi nombre.

Cuando tiemble la tarde
y el espejo se niegue a enseñarnos el rostro
por miedo a ser testigo de miradas sin dueño,
cuando caigan las horas y ya no quede nada
sino un lago difuso de metal o leyenda,
no seremos felices si no nos abrazamos,
si no dormimos juntos en un único sueño,
si no buscamos juntos
esa ciudad perdida, repleta de palomas.

Raras veces se vuelve bajo la luz de mayo.
Las historias ocurren a la deriva de los parques,
y el viento las azota.
Nos desaparecemos. Nos vamos disipando
hasta perder la brújula. Tanto dolor nos ancla
haciéndonos creer que es la costumbre.

No te equivoques tú en medio del otoño.

Recuerda:

Yo te espero en el lugar de entonces,
detrás de los jardines donde no muere el sol.
Porque el amor no muere. Porque la muerte flota
como un triste nenúfar, acariciadamente,
pero nadie la teme cuando ha vuelto a ser niña.

Sé que septiembre existe,
y que de algún sendero nos llegará la infancia
para vestir los mirlos sobre todas las copas.
¿A qué esperar la noche?
El tiempo es enemigo de la luna.
Vayamos hacia el mar
vestidos con la yedra de este otoño.
Será el regreso a casa una fiesta de luces.

Cuando septiembre legue,
como vilano dócil que recorriese el viento
te buscaré hacia el sur de la melancolía,
te encontraré en el norte del amor que no acaba.

Quarta edició (1997). En aquesta edició, el III Premi de Poesia Raimundo Ramírez de Antón-Ciutat de Terrassa va recaure, en la modalitat català, en Joan Mercader i Sunyer, d'Olot, amb l'obra "Nereida", i, en la modalitat castellà, en Esteban Covarrubias Peña, de Calatayud, amb l'obra "Como un latido lírico".

Nereida

*Les veles blanques
sobre l'horitzó immòbil
escriuen versos*

T'he vist com una estàtua damunt el faralló.
Comandaves el vent i el flux de la marea;
pilotaves el mar i trencaves les ones.
Neptú seia prop teu, el vell trident brandant,
i et va enamorar dels blaus que t'encerclaven
oblidant el teu nom i el nom dels altres déus.
Ara tens per coixí la blancor de l'escuma,
perduda dins l'abisme d'un somni de coral.
No pensis trobar més la pau de les muntanyes
ni, en l'eco del crepuscle, la lentitud del temps.
Els silencis són breus com ombres a l'exili;
el mar, impietós, ofega els contrallums.
Ara ets filla del vent, erràtica sirena
que cerques illes verges per hivernar-hi els ulls,
i et punxen dins el cor les algues coral-lines
que et naveguen les venes amb llum arborescent.
Adéu, et dic, amor, car tens ara el cor d'aigua
i l'ànima verdosa per l'òxid de l'oblit.

*Tibant les veles
el balandre navega
sobre el fred de la lluna
gronxant-se, ingràvid*

Avui sabrás de quina mar s'encenen
els teus llavis, de quin jardí de sal
han pres el gust fortíssim dels crustacis.
Avui diràs el nom de cada onada
i sentiràs l'olor frescal de l'aire.
I abaltida pel sol omnipresent,
et beuràs tot el vent d'una glopada.
Avui t'admiraràs sobre el sorral
quan s'aturi l'oratge a la memòria,
mentre aveso els meus ulls a contemplar-te.

*Miro la costa
d'aquesta terra vasta
que els blaus captura;
em quedo sol i penso
que potser és un miratge*

S'alzina el sol damunt la sorra blana
i sents el frec de l'aire amb gust de sal.
Les veles s'esllavissen fent guexada
impel·lides pel gup que ve de lluny.
Quan l'ull de la tempesta se'ns apropi,
veuràs com s'infla l'aigua a l'horitzó,
el blau marí veuràs que esdevé cendra
i el vell llagut s'afanya a tornar a port.
La llum que et feia verda la mirada
s'ha tornat fràgil i ha perdut la mel,
i no et corgeles: sents els crits del xàfec
que cau sobre el teu cos vestit de mar.

Como un latido lírico

Vendrán todos a darle pellizcos a los panes
calientes de su verso... Y olvidan que dormía
soñando romanceros, espumas y nocturnos,
pidiéndole una alondra poética a la aurora.

Olvidan que tenía los ojos en las cumbres.
Olvidan que era un lirio –poema consumado–
con lágrimas de hombres varados en la noche.

Querrán todos ahora saber lo que decían
sus pájaros febriles... y yo, desde mi tierra
de flores, os anuncio que el gran poeta era
un poco del aroma del mar entre los árboles,
un poco de la carne del cisne por la sombra
graciosa de la noche, un poco de la hoja
movida por el soplo del viento de la tarde.

Ligeras y silentes, ya tiene preparadas
las alas para el vuelo distante y primoroso.
Un cúmulo de nubes espera en las veletas
y hará ascender al cielo las cálidas palomas
del verso que ha quedado sembrado entre los hombres.

Sabrán todos ahora que ya tienen las albas
la voz limpia de un hombre con pájaros cantores
que dieron a la tierra gorjeos de milagro.

Y, ¿sabe alguien acaso que el que murió en verano,
Gerardo Diego, vive viviendo del misterio
callado de los huertos floridos de la tierra?
¿Que vive entre nosotros naciendo cada noche
la lira de sus versos humanos y divinos?
¿Que en “Soria” germinaron los álamos señeros
de un valle donde siempre los niños y los hombres
encuentran un paisaje con diáfanas figuras?

¡Oh, sí! La tierra llora, pero los cielos arden
sus lumbres de alegría...., al tiempo que la flauta
dormida de Gerardo despierta recitando
su carga de ternuras talladas en el verso.

Colmado de cantares, es cóndor que renace
y brota de su muerte con las alas que se posan
allí donde el poema es cálido consuelo.

Sabemos sólo verte,. Gerardo, y tenerte
abierto en las ventanas cuadradas de los libros...,
sentirte las palabras “amor, palmera, río...”

cruzando por nosotros de vuelo dulcemente.

¡Oh, sí!; sólo podemos vivirte en su lectura
los versos que clavados dejaste. Sí, tan sólo
querer seguirte, irnos a zaga de tu huella
y andar de nube en nube contigo, despertando
a todos los querubes que estudian armonía.

Ahora que repite los lirios de sus versos
el eco de los valles del más allá, os digo,
poetas de la tierra, que, amando su mensaje,
se llega hasta la fuente de toda poesía.

Cinquena edició (1998). En aquesta edició, el IV Premi de Poesia Raimundo Ramírez de Antón-Ciutat de Terrassa va ser conquerit, en la modalitat català, per Montserrat Llorens Baulenas, de Manlleu, amb l'obra "Espluga", i, en la modalitat castellà, per Francisco M. López Serrano, d'Épila (Saragossa), amb l'obra "Límites".

Espluga

La nit és un llimac que et deixa rastres
damunt la pell asclada, mentre torna
el càntic d'una tarda que es va fondre
entre el perfil dels arbres d'un captard.
Quan sigui l'hora en punt podràs escriure-ho
al clos de les paraules, i ningú
no sabrà mai la mida del poema,
ni quina angoixa dius en cada vers.

Espluga sense nom, amb el dolor
escorcollant-te els murs, amb la mirada
rebotant pels racons. Lluna malalta.
Buit dins del buit. Silenci cantellut.
Ara que et sé, t'aprenc els misteris
que duus al cor dels ulls. Et prenc la llum,
furtiva i fetiellera, i m'apropro
a l'instant que no puc dir. Lluna malalta.

Com un joiell, aquesta hora menuda,
com un secret, aquesta llüïssor als ulls.
Tota pruija és vana, si la nit
reté els anhels al caire d'un abisme.

Mai no desbocaré l'aigua dels silencis,
perquè no vull l'alè malalt dels murs,
ni que els instants s'afuïn, lacerants.

No tinc cap més claror per oferir-te,
que aquest poema vell que repeteix
els mots des de temps ha.

No tinc cap més
estada que els palmells d'aquestes mans
callades que descloc arran de tu.

Recordaré per sempre aquella lluna
que no vaig veure amb tu. I el silenci
de després del silenci, i la nit,
que feia el ple damunt dels arbres bojós.

M'allunyava de mi, mentre el neguit
se m'arrapava al ventre, i les mans
recargolaven l'aigua que no havia
pogut ser.

El poema s'esquerdava
abans de ser alenat. Tot era a punt
per ser callat a l'ombra dels instants,
per reposar-se allà on no hi ha mai res
que pugui reposar.

Llavors va ser
que tot l'enyor es va enyorar de tu.

Límites

Tras la ventana miro los plateados
carros, el prado en pie, la lenta hilera
de chopos centenarios que dan escolta al río
y se alzan altivos desdiciendo a la muerte.

Veo un cielo vacío que parece
impugnar la existencia de otro Cielo ominoso.
La agreste soledad de las cercas, el viejo
caserío enquistado en el paisaje
como una flor de piedra, y a los lejos,
amagando los montes cual la estela de un trasgo,
el camino que nunca supe adónde llevaba,
pues de niño me fue advertido por quienes
tutelaron mis pasos con el temor y el mito,
que concluía en un lugar donde la tierra,
más allá de los montes, se detenía al borde
de un abismo insondable.

Tan rigurosos límites,
fijados con el ánimo de preservar mis pasos,
formaron en mi mente una ilusoria imagen
del mundo tan precisa e indeleble que aún ahora,
de mayor, aún los sigo considerando ciertos,
si bien ya de una forma íntima, inconfesable,
de ese modo imperioso en que necesitamos
sentir lo que amamos o simplemente aquello
que poseemos o creemos poseer,
concluye de una forma misteriosa o heroica,
de una manera trágica o hermosa y no con una
frontera, un largo adiós, la previsible muerte
anónima y medrosa, hospitalaria.

Si ahora me dijeran que el mundo terminaba
tras aquellas colinas, lo creería
de un modo más adulto y sereno que entonces
pero con esa absurda fe con que das la vida.

Sisena edició (1999). En aquesta edició, el V Premi de Poesia Raimundo Ramírez de Antón-Ciutat de Terrassa va ser guanyat, en la modalitat català, per Dídac Rocher Castellano, d'Arenys de Mar, amb l'obra "Joc de miralls", i, en la modalitat castellà, per Ambrosio Gallego Duran, de L'Hospitalet de Llobregat, amb l'obra "Objetos en la luz".

Joc de miralls

*A Irene, la nuesa
d'aquests versos
sense cos ni destí*

El desig complet d'una vida
Es dibuixa en l'instant de l'amor.

Feblesa

Els guants a la butxaca.
La mà amorosa fluctua
sobre la pell de marbre del record i la nostàlgia.

Perquè unes sàvies mans t'hagin donat forma,
ha estat necessària
la incisió quirúrgica sobre cada instant.

Signes d'innocència
i branques de tardor
s'entrelliguen com els dits teus
i bateguen amb la llum.

Déu m'ha pregat
i jo, ignorant per vocació,
no he sabut escoltar-lo.

Reclinat sobre el paper
moldejo el silenci amb esforç, amb desesper;
sempre medint la distància fins a l'horitzó.

Perdut. Sense sentit

És la mar
o el murmuri persistent de les veus
que arriba a la llunyania opaca dels meus dubtes?
No sento res més que la buidor del moviment, desmesurada,
la corrosió del Sentit.

A aquella que estim...

Dret, immòbil, contemplo els reflexos sobre la mar.
I és la mar dels teus ulls que tremola en les meves llàgrimes.

Sovint es perd el moviment en la fosca nit
sense fi.
El rastre corb d'un somrís
es confon fàcilment en el trajecte ascendent
i s'eclipsa darrere un esplendor d'esmalt efímer.
I totes les coses, les unes darrere les altres,
es desdibuixen pulcrament, en silenci, i es converteixen en
no-res.
Totes les coses, sí...
Totes les coses... no!

Fondejo els meus dits dins la ferida universal
i recupero la pedra transparent
que referma el moviment suau dels teus cabells
sota les ones.

Ítaca

*Sempre tingues al cor la idea d'Ítaca.
Kavafis*

La força dels meus braços em duu cap a l'illa
on sé que esperen les esperances.
Allí. Haig d'arribar-hi. I, si puc,
si la força dels anys es refà,
reprendre el viatge, el *bell viatge*,
inflada la vela pel vent dels dies.

Durar

I retrobo en mi aquella absència necessària
que s'escampa i recupera la fondària dels teus ulls.

Tragèdia

Una ràfega inoportuna
ha desmentit el silenci.

No és el plany de l'ocell
que ha trobat buit el niu,
és l'existència assassinada
que ha quedat al descobert.

Objetos en la luz

I

(Teja)

Tan fácil separarla de la lluvia
que encendía de alondras La Serena,
separarla del fuego que apagaba
la dicha de un otoño leñador.
Imaginadme como dulce barro
a quien margina el tiempo,
amasado con intuición de hogar.
Pétreo piel que al granizo amedrentó,
que tuteó a todo un sol de agosto.
Coraza yo en el lugar más alto,
allí donde el silbido de la casa
se hacía lenta y lenta
nieve en morir. Su vida,
torpe ovillo de polvo
a mi vista de pájaro.

II

(Carta)

Hay quien sabe leer las cicatrices.

Leed mis cicatrices
pues en verdad abrasa la fría máquina
al tiempo que en mis surcos la semilla
brotaba con los últimos caballos
de refresco. Yo sé.

Me sostenía a tiro de sus ojos,
preciada mercancía mi coraje:
caminante sin pasos ni camino.
De múltiples respuestas.

Pero no sé bien
qué transmutaba el hombro de su voz,
qué inminencia el lustre
de su tacto.

III

(Máquina de escribir)

Desmoronadas como vil arena,
con sed de una mar que sepa
escuchar.

¿Dónde aquel golpeteo
que construía con rabioso don?
Desbocadas vocales,
consonantes que esperan su saliva,
la preñez de su círculo,
los dedos ejecutores de un mar
que sacie no sé qué guiño de luz.
Siempre yo en la antesala
de las palabras.

Setena edició (2000). En aquesta edició, el VI Premi de Poesia Raimundo Ramírez de Antón-Ciutat de Terrassa va ser conquerit, en la modalitat català, per Carles Hac Mor, de Barcelona, amb l'obra "Rampell líric", i, en la modalitat castellà, per David Pérez Garrido, de Valladolid, amb l'obra "¿A cuánto el pensamiento?".

Rampell líric

davant tres versets
com aquests
que una mica més
i fan figa
per bé que ara un octosíl·lab
ha remuntat el vol
ja lluny de tota rima
la qual tanmateix vol tornar
i a l'acte va i ho fa
oc i es refà
amb anarquia mètrica
per damunt de la musicalitat
patètica i tètrica
de gat fart escaldat
per l'epidèmia
de l'acadèmia
i vet aquí
que un violí
és esclafat
i s'ha acabat
el mal concert
de tot allò
que és massa incert
i mentrestant però
s'hi sent un martelleig
de claus mig fotuts havent dinat
mostres de robes de tots colors
i patates viudes per sopar
ritme ternari que apallissa
i lliçó de pedres contra el mestre
eneasíl·labs endormiscats
ritme binari la ri la ra
faig un pentasíl·lab
versos ben fetets i polidets
la poesia contra la mètrica
per la mètrica a la poesia
ala potencial i ales torrencials
als alexandrins on dotze poden ser més
o nuvolots grisos s'acosten ara al port
i no retronen gens i aleshores au som-hi
trasplantaré parterres i m'enterraré
per dormir com un tronc al bell mig del carrer

astre superflu i un bony farcit de paper
si una mare bleda s'ho mira primer
i es troba amb uns ulls enemics com d'estanquer
i aquest se n'adona i no li diu què cal fer
vendre la casa i no anar pas a lloguer.

¿A cuánto el pensamiento?

Sube el cero y llora
baja el uno y nace
avanza el dos quebrado
en su existencial dicotomía
reivindica el tres purificado
su ambigua trinidad
cuestiona el cuatro sus orígenes
cómo a la par ser yo y múltiplo de otro
prima el cinco su unicidad
creyéndose entero en su ignorancia
el seis en sublimado complejo
ningunea a un cuatro impuro
el siete periódicamente tiende a tender a...
eternamente indefinido
el ocho lo observa, maquina
y lo pierde en su cinta moebiana
prisionero es el nueve de su casi
de su eco racional ...ueve ...eve ...eve
el diez cierra el círculo
sabiéndose modelo de su unidad decimal
(aunque diez y cero es todo nada)
Diez a la una, diez a las dos, diez a...
¡no va más! ¡vendido! ¡ah! Ponle nombre...
...antes, reviste tus palabras de ignífugo elemento,
¡no vayas a quemar a alguien!

Vuitena edició (2001). En aquesta edició, el VII Premi de Poesia Raimundo Ramírez de Antón-Ciutat de Terrassa va ser guanyat, en la modalitat català, per Eduard Sanahuja i Yll, de Barcelona, amb l'obra "Cruels àngels de la mort", i, en la modalitat castellà, per Ramón García Mateos, de Salamanca, amb l'obra "El perfil de una sombra".

Cruels àngels de la mort

A Màrius Torres i Ma. Mercè Marçal

L'àngel de la primera mort no porta cap espasa.
M'ha mirat fit a fit amb la boca torçada
cada cop que he alenat la fressa d'un amic.
Sé que no sap plorar i que fa cara d'àngel
desarmat i malalt i feble de la ment.
M'ha ignorat com s'ignora un nom impronunciable.
Però jo m'agenollava i li besava un peu
que tenia unes ungles perfectament humanes.

L'àngel de la segona mort s'afanya amb una llança.
La clava amb la modèstia del picador suplent,
d'executor civil del codi d'unes bèsties
que creuen que és possible pactar les nits de goig.
L'àngel aquest beu sang i no defuig el sexe.
Sovint he desitjat que em matés amb passió.
Però et mata sense mal, amb urpes d'anestèsia.
I mentre mors pressents que encara et resta el somni
i que despertaràs per veure un altre amor.

L'àngel de la tercera mort té veu de matinada.
Sempre es vol fer notar. És exhibicionista.
Duu una filera d'ungles que no són d'animal.
Són ungles sense dits, i són dits sense mans.
Són l'ungla que ha extraviat la pell on aferrar-se.
Són el que sol restar després d'un genocidi.
Són allò que no tens i que ja no pots perdre
i que deixa de ser, de sobte, imprescindible.
L'àngel tercer dispara al centre del poema
amb el foc d'una mort que no fa por quan crema.

El perfil de una sombra

1

Te miro. Y contemplo desde el opaco silencio de mis labios sin alas el temblor en el aire de tu cuerpo y su luz. Te miro con la sangre que bulle y se desborda, con los huesos del alma calcinados de sombra, con los músculos yertos, los cartílagos grises y el recuerdo perdido de los pliegues del mar.

Contemplo. Y miro, así, el esbozo de un cuadro incandescente –un lienzo que descubre el pulso de tu carne–, rumor de llamarada que enciende mi pasión. Contemplo los perfiles inciertos de tu carne, tendida como un bosque, añil y amanecida, tu imagen que desborda el cauce de mis horas, el río en que navega mi viejo corazón.

Te miro y te contemplo. Desnudo la ceniza y el frío del invierno. Contemplando te miro. Y desciendo al abismo del ansia de tus dedos, del deseo del agua, de un naufragio en tu piel. Te miro y te contemplo... Contemplando te miro...

2

Llega tu olor hasta esta región que habito con mis versos. Olor a siemprevivas y malvas y pétalos de dondiego entre los labios. Hueles a madreSelva y hueles a mujer enamorada: el olor de la brasa y un suspiro, del humo que se pierde en la ventana, olor de una quimera y un espejo, del cuero repujado y un resquicio, sin sol, de claridad en tu estatura.

Llega tu olor y piso muy despacio el rincón desvelado del insomnio. Olor a ese tacto de cereza como un sorbo de sueño y aguardiente, olor a soledad en mis zapatos y a humedad en la hierba del jardín. Hueles a mi deseo y mi condena. Me huelo en ti, sin norte y sin fortuna.

3

Ascienes por mis ojos hacia el escalofrío. Regresan las caricias en un vuelo de imágenes por el cielo sin puertas de viejas madrugadas: imágenes furtivas de besos y gemidos, como un retrato en sepia del aire de tu valle; instantáneas que brotan del pozo de la ausencia, abrazos perfumados en un alba de agosto; grises daguerrotipos desvelando secretos: espino y rosál blanco, espuelas en el alma. Ascienes por mis ojos como la hiedra joven, dulcísima y amante, bordeas mis ventanas enredada en las flores y desnudas de pronto el velo de la tarde,

la tarde que se pierde –claroscuro en tu rostro– tras la raya imantada de un nuevo atardecer.

Y yo, cautivo ahora de sólo una pañabra, me estremezco al sentir tu aliento en un relámpago, en murmullo de hormigas ascendiendo en la hiedra hacia el norte anublado por un escalofrío.

4

Me duele la mirada y el forro triste de todos mis bolsillos, me duele la palma de las manos y el silencio ojival que quema mi camisa, aquí, donde arde el deseo de tu cuerpo, mientras gime a lo lejos la sirena de un barco, tal vez abandonado entre la niebla, o el lamento lejano de aquel tren que viaja hacia la noche; me duelen los instantes que regresan desde un ayer perdido sin fronteras, en un rumor de ajenjo y de wolframio, me duele este dolor que te persigue, el anhelo sin fin de todos los anhelos, dolor y despedida, deseo de tu cuerpo, me duelen las heridas que nunca atravesaron el perfil de mi carne ensombrecida, me dueles tú, mi amor, cuánta amargura, por no tenerte ya bajo mis manos, caricia y dolor, ansia y sepulcro, cuánto dolor en esta tarde, ahora, que contemplo tu piel, tu cuerpo a contraluz, delicia de esta hora que viaja hacia el llanto y la alegría. Calma este dolor sin fin que me desgrana por tenerte más cerca, por tenerte más cerca y sin costumbre, por tenerte más cerca todavía, por tenerte más cerca, más, más cerca, cerca, más cerca todavía...

Novena edició (2002). En aquesta edició, el VIII Premi de Poesia Raimundo Ramírez de Antón-Ciutat de Terrassa va ser guanyat, en la modalitat català, per Albert Carrasco i Guasques, de Vilafranca del Penedès, amb l'obra "Viatge al centre de mi mateix (amb música) (amb la música d'*Out of Nowhere: Miles Davis*)", i, en la modalitat castellà, per Ismael Osuna García, de Terrassa, amb l'obra "La identidad secreta".

Viatge al centre de mi mateix (amb música) (amb la música d'*Out of Nowhere: Miles Davis*)

*"...i jo sembrot amb pedretes els camins
que em duen cap a mi, nit meva endins"
Maria Mercè Marçal*

Obertura

Tronava desfermadament al meu cap:
Vaig mocar-me i en quedà per tot arreu
una forta sentor d'agre i de tancat,
una humitat resclosida i pensarosa,
aquesta dolorosa sensació immòbil.

Per això he obert el cor, la brusa, pels traus
al vent de les palmeres, i m'he vinclat
amb aquelles músiques que entren ben dins.

Viatjant al llunyà regne dels eucaliptus
Muntat damunt el cavall humit del vent,

penso atènyer el món des del seient si cal,
si més no fidel a quatre o cinc conceptes
després de l'apocalipsi de la història,
i amb els ulls ben oberts dins de pou del mar
vivifico el dur centre de mi mateix.

*"i he sentit dir que els mots si un els aireja,
espeteguen més fort a dins de la boca"
Miquel Martí i Pol*

Andante con brio

Punxeu un paper meu, qualsevol imatge
si es commou i tremola val per la prova.
Només cal que sigui escrit com si fos vers:
en brollaran sang i ceres, dols i plors,
deixalles silencioses d'aquest meu cos;

Suraran antics càntics, runes diverses
per damunt de la substància on faig bullir
infusions fetes de diverses brutícies
d'anhels escapçats i veus ja sense l'eco,
que de totes maneres encara invoco.

Punxeu els papers: en brollaran banderes
revoltades, errors que té qualsevol,
o el vinagre sense color amb què ocultar
—sense a ningú fer-ne partícep— passions
ocultes i nocturns d'intranquil·itat.

I també l'aspre, quotidiana contesa,
l'obligada amarra, la xarxa subtil
on molt sovint se'ns enreden les escates.
Algunes mirades fixes al teu mar
—o a uns ulls color verd, dit com d'una altra forma—.

Si feta l'anàlisi us en resultés
de poc, alguna cosa semblant a un home
contradictori i poc feliç com tothom,
no us retardéssiu, deu-me avís urgentment
abans de confessar-ne aquesta troballa.

Allegro

Si hi penseu, restaré a casa, arrecerat,
apunt a avalotar amb una bona música
de jazz els silencis, sempre però amatent
a que em volgueu convencer per conquerir
qualsevol platja o estrella imaginària.

Quedo sempre a la vostra disposició
per reactivar qualsevol causa perduda,
i mentrestant, rebeu una forta abraçada
d'aquest conreador de la imatge i la lletra
molt imprevisible, segur servidor.

La identidad secreta

Qué sola debes sentirte
Tú que cuadrículabas los amaneceres
Para extraerles todas sus aristas y sus puntos tangenciales.
¡Qué sola!
Y qué secreta esta nueva identidad
Que te dota de alas rizadas para observar campanarios, chimeneas
Bóvedas celestes que ahora te cercan.

Pero qué sola
Qué sola en este vagón de inquietudes
Sin cursos de doctorado, de postgrado
Cursos puente que te retornen
A las cafeterías, a tus amigos desperdigados
A las bibliotecas, a las facultades y a ese verano torpe
Que sin saber lo que hacía te ha secuestrado.

¿Y ahora qué?
Ya tus limbos devastados
Ya tu entera carne circular enhebrada en la tierra
Tus rizos limitándote
Tomando forma sin remedio
En el ataúd y en las alturas.

Aún no han levantado cruces, querida
Sobre las carreteras secundarias de tu cuerpo
Ya el cáncer detiene su podredumbre
Sobre las playas y los cines y los bares que soportan tu recuerdo
No lo harían sobre tu tumba.
La piedra y la madera son presa fácil
¿Acaso no la carne por mucho que duela?

Por eso no debes ocupar el espacio denso que dicen que ocupas
¡Que paren esas manos sobre el ataúd!
¡Los ataúdes a su sitio!
A las multiformes catedrales que se elevan como coros hacia Dios
¡Que paren esas manos bendiciendo!
¡Tú no estás lista para esta matemática obsesión de funerales!

No os creo, lo siento.
¿Merece esta mentira tus promesas ahora contra la pared?
Los pulmones negros de aguardiente
A los perros.
Ahítos, encharcados por el cáncer,
Arrojados delante de ti.

Detrás de todo esto
El sin sentido aún por calibrar
De tu extraña ausencia sin componente.
Los labios rajados
La sala de operaciones
Tu sueño metálico ya demasiado perfecto.

Háblame tú, querida (no más metáforas sobre tu cadáver)
¿Dónde bailarás ahora?
¿Tendrás nuevas y subterráneas aventuras?
Tu recuerdo se hace ahora mercurio
Se estira dócil y frío por las sílabas de tu nombre
Por tu cintura a veces insoportable
¿Dónde bailarás ahora?
Con ligereza te lo pregunto
Porque no tengo dirección donde escribirte
Ni cafeterías lo bastante pequeñas donde encontrarte.

Pero ya no hay dudas con que rellenar tu espacio cóncavo.
Te has ido.
La madrugada cálida en rimas
Te perdonará, nos perdonará a todos
Por haberlo permitido.

Desena edició (2003). En aquesta edició, el IX Premi de Poesia Raimundo Ramírez de Antón-Ciutat de Terrassa va ser conquerit, en la modalitat català, per Jordi Boladeras Sancho, de Sant Vicenç dels Horts, amb l'obra "Haikus al pas de la vida", i, en la modalitat castellà, per Ramón Fernández Larrea, de Bayamo (Cuba), amb l'obra "Salutación de Ochosí".

Haikus al pas de la vida

La neu reposa,
blanca, dalt la teulada.
Ploren les teules.

Cal la nuesa
per penetrar al pessebre
dels déus minúsculs.

Els anys amaguen
meandres sinuosos
que els ulls no abasten.

S'entela el vidre
i algú hi escriu *t'estimo*.
Amor efímer.

Mots que ciselles
mentre silent treballes,
dolç càstig bíblic.

Cerca l'oasi
dels records que acompanyen
les nits de vetlla.

La senzillesa
és la difícil senda
de la gent sàvia.

Miratges d'aigua
que vessen d'esperança.
De nit s'eixuguen.

Xerracs de guerra
la llibretat trossegem
en serradures.

La mort s'acosta
sempre tan silenciosa
que arriba indemne.

L'hivern enfila
agulles de fullatge
per teixir els arbres.

Com la natura,
el que és divers és màgic...
com tots nosaltres.

De nit, la lluna
bressa el son de la terra
amb les mareas.

L'aigua és amiga
de les mirades clares
que mai no ofeguen.

Hospitalària
saviesa de cultures
mediterrànies...

...si t'acollíssim
oberts, sens prejudicis,
milloraríem.

Estima i rega
l'arbre de la utopia:
fruitarà un dia!

Salutación de Ochosí

la palabra palíndrome la más sangrienta contubernio
la palabra poder que huele a lejanía
la que cercena y se posa en las ramas
otra que me dijeron al borde del mar

la palabra imposible oreja no respire
la que te aprieta en un zapato marrón

la palabra enemigo la malapalabra enemigo
la dolorosa palabra enemigo
como una lanza un dardo en la oscuridad del planeta
el bisturí que poda tus razones
y con ella
el nido de ave libre que te ampara

la palabra distancia con su costado enfermo
la palabrita carta que no llega
o llega balbuceando con el amor ya viejo
la palabra peligro esa que pone cepos
alambradas enormes ante el sol

y renuncia y confianza y dignidad
como vestidos de una rancia tela
despedazada humeante por la ciénaga
de quien la pone en vientre ajeno

la palabra jamás
que debe ser tachada
de la garganta de los reptiles
la palabra sudario la palabra extranjero
cuando hay caminos que llevan al hombre
y si no llevan la ilusión alcanza

la palabra vecino la palabra alcatraz
que sobrevuela a los marinos
la palabra traidor esa grotesca navaja
la palabra estoy solo la palabreja adiós
hierbas de cruel incendio malparidas

y las otras que inventa la muerte
y esta mañana no las sé
encerrado en mi selva
con una luna que gotea.

Onzena edició (2004). En aquesta edició, el X Premi de Poesia Raimundo Ramírez de Antón-Ciutat de Terrassa va recaure, en la modalitat català, en Jordi Roig Pi, de La Palma de Cervelló, amb l'obra "El borrissol de les hores", i, en la modalitat castellà, en Eradio González Álvarez, de Argayo de Sil (Ponferrada, León), amb l'obra "Temporalidad".

El borrissol de les hores

Incúria

Ha caigut una fulla quan passava...
Ningú l'ha vist. Ningú la vol. Ja sap
que, en silenci, es perdrà entre els dits de l'herba.

Algú ha de netejar el camí dels versos
que he rebregat abans d'haver-los dit.

He d'afegir un segon al simulacre
de poder compartir la soledat
que m'acompanya amb tanta indiferència.

Els dies més plaents s'han escolat
pel guerot on hi ha els minuts que em deuen.

Em tapo, amb l'últim gest, el sol que estimo
i em moc, com el que fa una reverència,
cap al costat més obagós de l'ànima.

Quina recepta diu com disculpar
el sofriment incòmode de l'ombra?

Renúncia

Espetega la nit a la finestra
i em sacseja la por de confessar-me
covard davant el vidre que m'astora.

Aquesta xafogor em tenyeix el cor
d'ensopides promeses sense pell
que es desfan amb el tacte de la pluja.

Desaré les mirades que no he fet
entre les ungles mortes del diumenge.
Duré a les mans l'empremta del desordre.

Només hi ha un temps i unes gotes de pluja
al solc dels ulls. L'ordre de les paraules
no canvia el sentit de les mentides.

Ja no serveix de res badar el futur.
Tinc els records acostumats a perdre
i el desig aliat amb la memòria

Temporalidad

Me parieron desnudo.
Nací llorando
como nadie, como todos.

Ulises no existió.
Polifemo no pudo verlo,
ya ciego, huir de su cueva.
Los nadie son los nonatos,
Los nadie eres tú, soy yo, somos.
Arado he con mis pies
estériles surcos siderales,
recovecos y meandros mil,
mas nunca toparon mis dos ojos
con los tres misteriosos ocelos
triangulares del futuro.
El presente, el que vivo,
derrite artificiales alas icáreas,
me imanta al terruño,
me impide volar.
Dios Baco me invitó a sus bodas.
Acepté gustoso.
Asistí vestido
con traje de primera comunión
portando con orgullo un tirso
en mi mano derecha.
Mordí más de una manzana.
Probé las más diversas macedonias
de frutos y frutas prohibidas.
Repetí.
Repetiría una a una y otra vez.

Asumo mi breve temporalidad.
No exijo más vida.
Las pupilas de mi ojos se dilatan.
No sé si las estrellas se alejan
o se acercan a mi cuerpo,
percibo su luz anestésica,
envolvente, musicada.

Hoy reconozco que soy perecedero,
hoja de laurel, hoja de pino, encina
que al fin y al cabo, reseca,
emprende vuelo rasante
para siempre... aterrizo.

Estoy vivo,
existo
y aunque esté lejano el otoño
pereceré. Soy perecedero.

Nacerán nuevos pinos,
laureles y encinas en torno a mi tumba
y sus ramas y hojas
nido y cobijo darán a otros sueños alados.

Quise ser eterno, infinito, inmortal...
mas mi cuerpo se descompondrá,
seguirá el ciclo del nitrógeno...
Hoy confieso mi orgullo.
Asumo mi breve temporalidad.

Dotzena edició (2005). En aquesta edició, l'XI Premi de Poesia Raimundo Ramírez de Antón-Ciutat de Terrassa va recaure, en la modalitat català, en Helena Alvarado i Esteve, de Lleida, amb l'obra "T'estim de la A a la Zeta", i, en la modalitat castellà, en José Costero, de Barcelona, amb l'obra "Retrato de otoño".

T'estim de la A a la Zeta

De
La A
A la Zeta
Entre llums i ombres
Poder somniar l'insomni
Gravar els secrets de l'aire
Ser al cor de l'escorça del mot
Viure la vetlla que vessa verema
Assaborir la sal, la saliva, la ciència
Percebre la glòria en un gra de rosada
Saber que les flors marcides foren vives
Esquinçar fronteres, viure ineflables pàtries
Habitar en espiral les incerteses de l'invisible
Sofrir goig, lluitar llum, tatuar nits, morir ombres
Menysprear vils guerrers, metralles, ferralles, deixalles

I, entre mar i buguenví·lia,/a redós del naufragi de ponent:

delir-te, somiar-te,/cercar-te, perpetuar-te
dins la penombra dels nostres dies.

Retrato de Otoño

*Qué distinto el otoño
Para mí que voy
Para ti que quedas*

Haiku de Masaoka Shiki

*Allí donde la toques,
La memoria duele*

Seferis

A veces los ojos se niegan
en aceptar la falacia de los espejos.

Es cuando la diestra vacila
en consagrar su mandato amoroso,
cuando los labios pronuncian
palabras de inútil consuelo
ante la mortaja de pasados estíos
y la noche oculta un naipe marcado
mientras el alba baraja su engañoso envite.

A veces los pulsos delatan
arritmias de insomnios y desencantos.

Es cuando tu misma faz anuncia
tantas vigilijs de mudez y espera,
crónica de tu decepción son
esas huellas inconfesables
que un procaz inquisidor denuncia
y la voráGINE de otoño arrastra.

...breve
Como todo lo hermoso

Luis Cernuda

Como todo lo deseado.

Efímero

como el temblor del esteta
ante la frágil belleza de una rosa
bajo el amable engaño de la máscara.
Reo eres también de su salmodia.
Diciendo adiós estás
asomado al pretil de la memoria.
Feroz cancerbero puede ser el olvido.
No hay peor déspota
que este desencanto anidado en la sangre.
Será como interrogar a una esfinge
con palabras signadas de ceniza.

Se desmorona entonces la sonrisa,
oyes el postrer canto de un cisne
y se apacienta ese rebaño de sombras,
compañeras de un abril ya lejano.
Concédete una tregua
en tu contienda con la nostalgia.

Huraño se anuncia noviembre.

Mientras,

al alba espero

y escribo tu nombre.

Tretzena edició (2006). En aquesta edició, el XII Premi de Poesia Raimundo Ramírez de Antón-Ciutat de Terrassa va recaure, en la modalitat català, en Israel Clarà i López, de Badalona, amb l'obra "Autobiografia", i, en la modalitat castellà, en Tomás-Iván Alcázar Serrat, de Barcelona, amb l'obra "Susurro del maniquí tras la cortina de vidrio".

Autobiografia

Vaig néixer una matinada d'hivern,
d'aquelles de quan l'hivern era fred,
i s'entelaven els vidres de somnis.
En el fum blau de cada cigarreta
hi havia el presagi de l'amor,
i la tendresa de la gent als ulls
quan encara la gent creia en miracles.
Era a l'hivern, ningú no m'esperava.
Van anar passant els anys a la casa
dels pares, l'únic refugi evident,
i potser la meva única tendresa.
Indret des d'on cap món no s'enfonsava.
Només, de tant en tant, petites morts
-un ocell, una flor, alguna imatge-
alteraven el ritme somnolent,
indòmit i imprecís d'aquella infància
que delejava resseguir horitzons
molt més enllà dels quatre murs de casa.
De sobte, vaig fer els pares enemics
i vaig incendiar silencis de vidre.
L'atles de la geografia del cos
em va proporcionar plaers intensos
que mica en mica vaig anar fent meus.
Vaig creure, com tothom ho fa algun cop,
que amb l'amor em tornaria invencible
i que tots els estralls de llum, fets d'àngels,
emprendrien el vol per fer-me lliure.
Vaig començar a escriure els primers versos
una tarda de setembre, amb el salze
mig plorós acarasant la llisor
dels vidres de daurades primaveres.
Vaig aprendre a viure dels bells amors,
del primer bes i també del crepuscle
que vaig saber sentir ple de per sempre.
No he sucumbit encara a l'esperança
ni conec l'hora obscura del retorn.
I danso amb serpentines de derrota
i amb confeti de soledats de flor.
D'aquell infant, amb tot, en resta encara
un estany solstici d'immensitat
i la innocència que endevino, morta,
en cada somni d'aigua entre els mans.

Si m'he fet gran no ho sé, però ara em miro
com un perdut reflex del meu mirall.
Sembla que no tinc por de la llum blanca
que es filtra escletxes enllà dels meus anys.
Em torna un amb la casa i amb l'innfant
que la integra a la nova simetria
que hi gosa haver en aquesta eternitat.
La d'albirar somnis de llum en pètals
que exhalen perfums de bellesa i mort.
I sé que m'he fet un amb la tristesa.
Quanta perfecció resta en l'evidència
d'una blancor esmussada per els hores,
que desprenen l'exúvia del silenci
i perduren l'eclosió de la rosa.

Susurro del maniquí tras la cortina de vidrio

I

Con la irrupción de la noche quedaron las preguntas del día perdido en suspenso. ¿Percibís la paz fingida inundando la ciudad? Estrella, farolas, juntas,

prorrogan la claridad sobre calles ya sin vida. Espejos y escaparates: las esquinas olvidadas atrapan por un instante, en su silenciosa huida,

reflejos de paseantes de triste figura encorvada, ensombrecidos y ausentes, asombrados, diario en mano, adentrándose remando hacia sombras alejadas

de cláxones y neones, pantanos del bosque urbano. Cortinas de plexiglás, alfombras de asfalto, estandartes de humo. Quijotes sin lanza, lanzados al mundo en vano.

Van pasando: son los nuevos maestros en el viejo arte de redimir otro día entre la pantalla y la luna. La hoguera del tiempo perdido con su luz puede cegarte,

y su calor abrasar. Quemaduras, una a una extienden un mapa en la piel. En el Metro, Marte y Venus comparten submundo, asiento, vagón sin ventaja ninguna.

*Por túneles y tuberías,
Gimiendo, las soledades.
Os tocan mis ojos vacíos
Desde este escaparate.*

II

Puedes ser todos o nadie, pero pagarás con creces
el derecho al extravío: hoja solitaria, rama
sin árbol, copo en el aire, lejos de ti mismo a veces,

solo en tu infancia, en tu cuerpo. La metrópolis reclama
(para poder existir en su trasiego) la vida,
la bolsa y esta condena al tedio de pueril trama

criminal y rutinaria: fluorescente avenida,
escaparate infinito iluminando el camino.
El sopor es un puñal azul. No sangra la herida.

Nadando en el reflejo de este cristal te imagino
como un buzo en el gran lago de aguas turbias. El dilema
es si naufragar, si hundirse en la espuma es mal destino

o peor es esta máscara, la ciudad con su poema
de desencanto y distancias, quimera, rebajas, diseño,
¿Felicidad?, ¿Soledad?, Solucione su problema...

Relámpago de la angustia. La cuchilla rasga el sueño.
Lanzado al fondo del pozo de la soledad sin cuerda
cada uno está en su noche en la gran ciudad sin dueño.

*¿Y cómo sería habitar
lejos de este escaparate?
Pájaro, dímelo tú,
Blanco dibujo en el aire...*

III

Ese fulgor abismal subiendo en la noche más fría
desde el centro del mundo recorre la urbe durmiente
hasta que alcanza los ojos del maniquí que ahora espía.

En su asombro estático la esfinge desearía
arder hasta brillar, llenar su noche hueca
de ángeles cenicientos o simples recuerdos del día.

Pero el maniquí, como el junco, apenas en la corriente
se tambalea un instante, permaneciendo en la sombra
de la ciudad en su crepúsculo, observando tristemente

*Desde el acuario sin luz,
lleno de melancolía,
con mis ojos, peces blancos
de escamas intermitentes.*

Catorzena edició (2007). En aquesta edició, el XIII Premi de Poesia Raimundo Ramírez de Antón-Ciutat de Terrassa va recaure, en la modalitat català, en Rubén García Cebollero, de Vilanova i la Geltrú, amb l'obra "Misericòrdia". En la modalitat castellà el guardonat va ser José Manuel Soriano Degracia, d'Alcañiz (Terol), amb l'obra "Los Valles del Norte". La nova modalitat sobre tema de Terrassa, patrocinada específicament per Parc Vallès, va recaure en Cristina López García, de Terrassa, amb l'obra "(A Terrassa...)".

Misericòrdia

No sempre tens a mà un manual de somnis
l'escala de les perforacions
un triomf on seure els ossos
i lleure i no fer res
amb àpats i palaus, passeigs i fars,
ni molt menys els carrers de la misericòrdia.

No en tenim.
Això és un tema del passat.
Tragèdies quotidianes.
No en tenien. No en tenim.
Vàrem creure que un dia tornaríem a tenir-ne
i que retrobaríem les finestres, honors, begudes
la porta dels cèsars, el pis, els mots, les sales,
el terra, les xifres, les safates però els mobles
són plens d'entrepans buits
familiars
ja no serveixen, són arxius on dorm la quietud
de la pols a les vitrines, els coberts, les discussions mortes,
els perfums, la mantega del temps
dents que rossequen records caobes
que ens diuen que ja no tenim.
Mai hem tingut.
Cap a on anem?
Enlloc tenim res que s'assembli.
El món feble i distret cerca culpables
agenollat davant del marfil, el petroli i l'or.
Prega al servei i el cel com un xef ensorrat
a qualsevol hora, perduda la perícia,
amb fe postissa
que el canvi climàtic sí que en tingui
i algú generi una miraculosa solució.

Algú encén un consol
una cartera, unes claus, unes pastilles.
Fer anys té aquestes coses i camina
com un llumí a les fosques
sospesant la mort,
cotxe robbat a última hora,
suburbis, pressentiments, desenganys,

amb la infància dels escollits i els avions que fugen
del desastre, alguns records
i algú que es treu els ulls per no veure
l'interior del desastre, hipòcrita existència, coartada
que creiem perdurable durant tota
una vida forrellada de números i ports,
papers, càlculs, peixos, calendaris,
pintallavis, ciments, bosses foragitades
que arrosseguen paraules feixugues quan no
trobem refugi
als carrers de la misericòrdia.

que no hay vuelta atrás
por mucho que trates
de mantener el equilibrio
sobre su memoria.

No olvides
que eres cada momento ya vivido
y que a veces,
regresar,
no es mas que dar muerte
al mejor de los recuerdos.

"(A Terrassa...)"

Vull una copa de vi entre els dits
en un carreró de París.
Vull una embarcació de flors blanques
per creuar un riu asiàtic.
Vull campanes tibetanes.
Vull...
Vull que el demà m'ho porti tot,
i ràpid!
Però mentrestant...
Compartim aquest moment,
tu i jo, ciutat,
tu tan carregada de passat,
jo tan plena d'il·lusions,
compartim aquest moment, ara,
aquí, davant la teva alta torre,
d'antigues midons inefables
i pretèrits cavallers.
Compartim aquest moment,
ciutat meva,
amb tranquil·litat i bonhomia, siusplau,
sense mirar massa enllà,
sense neguitejar-nos per aquest revolt
per on el futur ens espia.
Continuem com fins ara,
tu tan enclavada en aquest sòl,
jo que m'elevo per sobre teu cap a terres somiades.

No existeix distància prou curta
com per no trobar-te a faltar.

Quinzena edició (2008). En aquesta edició, el XIV Premi de Poesia Raimundo Ramírez de Antón-Ciutat de Terrassa va recaure, en la modalitat català, en Anna Fonollosa i Caballer, de Benicarló, amb l'obra "Vals ebri en tres actes". En la modalitat castellà el guardonat va ser Eva Moreno Bosch, de Corbera de Llobregat, amb l'obra "Tu nombre es un país". La nova modalitat sobre tema de Terrassa, patrocinada específicament per Parc Vallès, va recaure en Xavier Corberó i Serrahima, de Barcelona, amb l'obra "Noble Ègara", i en Jean-Paul Gnoumou, de Terrassa, amb l'obra "A tu, mare".

Vals ebri en tres actes

una daga il·limitada
il·lumina les vísceres abissals

lluito per ofegar-me
brego perquè la sentència sigui desfavorable
ets al fons, sempre tu
verdosament recordada
recolzada al revers de la vida

gronxen les fulles amenaçant la tardor
em bec l'ambre de vint anys
i et veig travessant el cristall

sona la porta
no ets tu

al fons de l'ampolla em mires

no et necessito
puc adreçar l'eix de Saturn
només amb el teu records

la tardor em roba voraçment la veu
dues mans blanques s'enfonsen a l'aigua
negra
escanyant tota esperança...

amb l'esperança que
tornaràs,
confio no veure't
més
sóc a l'altra part del món

i Coriolis no tenia raó:
els teus ulls giren sempre igual
al desassossec brut de l'existir

t'estic veient vellutadament
absent
a la memòria ferida
rius
sé que tornaràs

...mai més...

* * *

pel laberint de la gola
plou una llàgrima-oceà
esborrant tots els segons que
vindran

les flors pútrides de la primavera
han avortat insectes
a la
memòria

la sensació càlida
de l'aire que et delimita
em torna amb els primers rajos
gelats
d'octubre

la teva presència
fa trontollar els fonaments de
l'existència,
l'olor a pa calent.....
indigna al teu costat

[he oblidat l'idioma de la
claror...]

Tu nombre

e s u n p a í s
cuyas costas bautiza el agua de mi boca
país santuario de ventanma entreabierta
que desvela un paisaje de pulso etéreo
al que me destierro

en

for

ma

de

ll

uv

ia

es

ca

sa

y desciendo a latir

en tu leve latido

tacc tacc

Hay en tu país

donde dice

p i e l

un páramo en que

vivir es morir mientras te besa la vida

Aquí me destierro

cuando me sobrevuela el

p

á

j

a

r

que escapa o de tus ojos

y me corona una luz

de carne y hueso

tacc tacc

Nada me mueve

ya nada me defiende

nada se aparta

sólo sólo

mi tu

cuerpo cuerpo

Noble Ègara

No em plau ni em cal res tenir,
mes tinc,
visc –i sóc– en tu,
Terrassa:
ciutat vella i nova,
que reviu i em fa reviure
cada dia.

Dels teus carrers
estrets, esparsos i diversos, que es perden
quan es troben, com pluja
caiguda
del cel, sembrats pel vent
juganer del temps i la història,
n'he fet casa meva.

D'aquests carrers teus,
rius d'asfalt i pedra
fosca
que llegeixo i rellegeixo
en besar-los amb els llavis
dels meus peus.

Amb cada nova passa em fas
aprendre:
m'encamino vers aquell jo
que no sóc,
encara que només seré
si avanço
i tu, noble Ègara, em segueixes
fent costat.

Camins d'atzar i pelegrinatge, artèries
del meu cos,
que recorro, em recorren i donen
sentit
al meu viatge.

Carrers amics que conec,
on em reconec i m'emmirallo, que es fan
i es desfan,
em porten, em transporten i omplen
el meu bagatge.

Que teixeixen la trama antiga
que creix,
basteix i renova la simfonia
eterna de la ciutat

dels vapors, els telers, els tallers
i els teixidors.

De xemeneis altives que obliden
el seu fum
de suor i fang i alcen,
com menhirs antics, els dits
de l'urbs
per a fer pessigolles als melics
dels déus.

Pedres velles que ens parlen
de temps
passats i ens acullen a tots
els que venim d'arreu
oferint-nos el bressol
del seu cor
antic i obert
al món.

A tu, mare

Tu que em vas fer néixer en les teves entranyes
Tu que em vas allejar durant tots aquells anys
Tu que em vas guiar els primers passos en la vida
Tu que em vas aguantar tots els sofriments
Tu que em vas portar entre els teus vestits nous

Estàs lluny de mi des de fa molt de temps
T'has quedat en el teu món
D'alegries, de rieres, de penes i sospirs
De llum, d'obscuritat, de serenitat i de somnis
De paciència, de calor, d'emoció i d'esperança

Els tus altres fills t'estan sempre mirant
Esperant, confiant que els enviïs un senyal
D'un renaixement, d'una esperança, d'una nova sortida
Les teves altres filles s'han quedat en la devoció
Que els àngels bufin les trompetes d'un món nou

I jo, que he marxat cap a altres contrades
Continuo esperant que tu tornis
Que et vesteixis de robes noves i luxoses
Que escoltis els crits dels que has perdut
Em refugio en els braços d'una mare adoptiva.

Ella és tan bella i oberta com tu
Amb els seus adorns brillants als vespres
Les seves maques robes de festa estacional
Els seus perfums i olors embriagats tal el gessamí
Els seus fills i filles, tan nombrosos com els teus

L'estimo tant com a tu
Els bons dinars que ells em dóna
La trobaré a faltar si ella em deixa
L'escalfor del seu amor, i la dolçor dels seus braços
La tendresa del seu cor i el seu somriure
Tranquil·litzan, em donen seguretat

Era encara possible
De tenir una segona mare, font de tant d'amor
I la vida ve a mostrar-ho
No li tinguis cap recança
Estic segur que l'estimaries tant com jo si la veiessis
No li vulguis mal, tu m'has donat la vida
I vas fer per mi, altre temps, tot el que estava en els teves mans

Ella m'ajudarà a continuar endavant
El seu preciós nom és un veritable símbol d'alegries i d'acollida
Els es diu... TERRASSA

Article d'homenatge

RAIMUNDO RAMÍREZ DE ANTÓN O LA MEMÒRIA INDELEBLE D'UN POETA

El 25 d'octubre de 2004 és una data especial per a la poesia terrassenca. Es commemora el quinzè aniversari del traspàs del nostrat poeta Raimundo Ramírez de Antón Rodríguez, que va escriure els seus millors versos sota l'influx dels encants, dels encanteris, de la nostra ciutat, de l'aire de Sant Llorenç i la pau pregona de Vallparadís. Els qui l'apreciàvem vam impulsar un certamen poètic que immortalitza el seu nom associat a la nostra vila: el Premi de Poesia Raimundo Ramírez de Antón-Ciutat de Terrassa.

Raimundo, com l'anomenem els seus amics, va néixer a Ocaña, a la província de Toledo, el 1917. Després d'una infantesa en què va començar a amarar-se d'observacions i inquietuds líriques, la guerra civil va escapçar de soca-rel una vida empresonada al llarg de dotze martellants, inacabables i fujetejadors anys. Tanmateix, la presó li va obrir una finestra. En tot, a la vida, subjau un pòsit positiu, una llum. I a les cel·les Raimundo va conèixer dues de les principals figures de la poesia i la dramàtica espanyoles de tots els temps: Miguel Hernández i Antonio Buero Vallejo. Eternes són les *Nanas de la cebolla* del poeta d'Oriola, de qui Pablo Neruda ha escrit que "no tenía Miguel la luz cenital del Sur como los poetas rectilíneos de Andalucía, sino una luz de tierra, de mañana pedregosa, luz espesa de panal despertando". Transversal a les generacions del 27 i del 36, Miguel Hernández va morir el 1942. Dos anys abans, Vallejo, l'autor de *Guadalajara* que ens ha llegat obres inesborrables com *Historia de una escalera*, havia creat el famós dibuix a Miguel Hernández.

Raimundo va absorbir, com el nadó que tot ho aprèn, bocins d'aquests talents. Abandonada la presó, l'autor es va exiliar a Cuba. L'estada al Carib li va disparar l'enyorança per la seva terra. I en el retorn a les arrels va elegir Catalunya, la Catalunya que tant es va estimar, que va redescobrir en un procés lineal, des de l'anorreament dictatorial fins a l'efervercent il·lusió democràtica. Raimundo va fer escala a Rubí, i parada i fonda a Terrassa. La Plaça Vella, el Raval de Montserrat, la Font Vella, el Parc de Sant Jordi i tants i tant indrets i referents màgics van somriure els seus passejos. El 25 d'octubre de 1989 el passeig va continuar fins al cel.

L'autor va col·laborar profusament en revistes i diaris espanyols i hispanoamericans, i va publicar llibres com "Intermedio azul" (1949), "A contraviento" (1962), "Trística" (1983, que va rebre el Premio Tertulia Literaria Tormes de la Casa de la Juventud Unamuno de Salamanca), "Antes de ser el alba" (1984), "Poemas paralelos" (1987), "Publicació Mostra de Poetes Terrassencs" (1987), "El pasajero anónimo" (1988) i, a títol pòstum, el llibre "Identidad de un son y otros poemas", impulsat per l'Associació per al Foment Cultural de Terrassa (1993).

Antonio Buero Vallejo va evocar la presó, indissociable en la vida i obra de Raimundo: "...Y si las cárceles, como tampoco a otros muchos, no pudieron destruirnos, de sus mismas inclemencias pudimos extraer la fuerza necesaria para elaborar más tarde poemas y dramas. Después el tiempo —el tiempo, no la muerte—, único y torvo adversario al que es imposible vencer, nos arrebató la vida. Felices podemos considerarnos si, cuando ello sucede, hemos podido regalar a los demás pinturas, músicas, novelas, comedia, poemas... Ahí están los de Raimundo, con su lenguaje siempre vivo y tenso, con su dominio de las

versificaciones libres y de las difíciles precisiones del soneto, con su perenne vocación de amor y su humano enfrentamiento con la extinción que nos aguarda y que a él ya se lo ha llevado. Saboreemos su poesía una vez más y comprobemos que la muerte no puede llevárselo todo; que ella no puede vencernos totalmente aunque el tiempo nos venza.” Raimundo ens va deixar fa quinze anys, però el seu esperit, la seva poesia, vital, bategant, sonora i bigarrada poesia, la memòria indeleble d'un poeta, roman per sempre amb nosaltres.

Dr. Joan Francesc Fondevila i Gascón

President de l'Associació per al Foment Cultural de Terrassa (AFCT)

Balanç de premisats i participants

I Premi de Poesia Raimundo Ramírez de Antón (1994)

Luis Fernández Zaurín, de L'Hospitalet, amb l'obra "La tierra inaccesible"

Global: 175

II Premi de Poesia Raimundo Ramírez de Antón-Ciutat de Terrassa (1995)

1r Roser Casals Canudas, de Berga, amb l'obra "Balanci de boira"

2n Blanca Sarasua Muñoz, de Bilbao, "Podría ser peor son la palabra"

3r Ricard Tena García, de Terrassa, amb l'obra "Rèquiem per l'ànima d'un poeta"

Global: 253

III Premi de Poesia Raimundo Ramírez de Antón-Ciutat de Terrassa (1996)

Castellà: Teresa Núñez González, de Madrid, con la obra "Cuando llegue septiembre".

Català: Miquel Garcia Pujadó, de Terrassa, amb l'obra "El principi d'incertesa", i

Jordi Badiella García, de Terrassa, amb l'obra "Variacions sobre un tema de Rafael Travieso"

Castellà: 148 participants

Català: 153 concursants

Global: 301

IV Premi de Poesia Raimundo Ramírez de Antón-Ciutat de Terrassa (1997)

Castellà: Esteban Covarrubias Peña, de Calatayud, con la obra "Como un latido lírico".

Català: Joan Mercader i Sunyer, d'Olot, amb l'obra "Nereida".

Castellà: 156 participants

Català: 158 concursants

Global: 314

V Premi de Poesia Raimundo Ramírez de Antón-Ciutat de Terrassa (1998)

Castellà: Francisco M. López Serrano, de Épila (Zaragoza), con la obra "Límites".

Català: Montserrat Llorens Baulenas, de Manlleu (Barcelona), amb l'obra "Espluga".

Castellà: 161 participants

Català: 165 participants

Global: 326

VI Premi de Poesia Raimundo Ramírez de Antón-Ciutat de Terrassa (1999)

Castellà: Ambrosio Gallego Durán, de L'Hospitalet de Llobregat (Barcelona), con la obra "Objetos en la luz".

Català: Dídac Rocher Castellano, d'Arenys de Mar (Barcelona), amb l'obra "Joc de miralls".

Castellà: 165 participants

Català: 169 participants

Global: 334

VI Premi de Poesia Raimundo Ramírez de Antón-Ciutat de Terrassa (2000)

Castellà: David Pérez Garrido, de Valladolid, amb l'obra "¿A cuánto el pensamiento?".

Català: Carles Hac Mor, de Barcelona, amb l'obra "Rampell líric".

Castellà: 173 participants

Català: 178 participants

Global: 351

VII Premi de Poesia Raimundo Ramírez de Antón-Ciutat de Terrassa (2001)

Castellà: -Ramón García Mateos, de Salamanca, amb l'obra "El perfil de una sombra".

Català: -Eduard Sanahuja i Yll, de Barcelona, amb l'obra "Cruels àngels de la mort".

Castellà: 178 participants

Català: 180 participants

Global: 358

VIII Premi de Poesia Raimundo Ramírez de Antón-Ciutat de Terrassa (2002)

Castellà: Ismael Osuna García, de Terrassa, amb l'obra "La identidad secreta".

Català: Albert Carrasco i Guasques, de Vilafranca del Penedès (Barcelona), amb l'obra "Viatge al centre de mi mateix".

Castellà: 182 participants

Català: 184 participants

Global: 366

IX Premi de Poesia Raimundo Ramírez de Antón-Ciutat de Terrassa (2003)

Castellà: Ramón Fernández Larrea, de Bayamo (Cuba), amb l'obra "Salutación de Ochoxi".

Català: Jordi Boladeras Sancho, de Sant Vicenç dels Horts (Barcelona), amb l'obra "Haikus al pas de la vida".

Castellà: 184 participants

Català: 185 participants

Global: 369

X Premi de Poesia Raimundo Ramírez de Antón-Ciutat de Terrassa (2004)

Castellà: Eradio González Álvarez, de Argayo del Sil (Ponferrada, León), amb l'obra "Temporalidad".

Català: Jordi Roig Pi, de La Palma (Barcelona), amb l'obra "El borriçol de les hores".

Castellà: 187 participants

Català: 192 participants

Global: 379

XI Premi de Poesia Raimundo Ramírez de Antón-Ciutat de Terrassa (2005)

Castellà: José Costero, de Barcelona, amb l'obra "Retrato de otoño".

Català: Helena Alvarado i Esteve, de Lleida, amb l'obra "T'estim de la A a la Zeta".

Castellà: 192 participants

Català: 194 participants

Global: 386

XII Premi de Poesia Raimundo Ramírez de Antón-Ciutat de Terrassa (2006)

Castellà: Tomás-Iván Alcázar Serrat, de Barcelona, amb l'obra "Susurro del maniquí tras la cortina de vidrio".

Català: Israel Clarà i López, de Badalona, amb l'obra "Autobiografia"

Castellà: 193 participants

Català: 196 participants

Global: 389

XIII Premi de Poesia Raimundo Ramírez de Antón-Ciutat de Terrassa (2007)

Castellà: José Manuel Soriano Degracia, d'Alcañiz (Terol), amb l'obra "Los Valles del Norte".

Català: Rubén García Cebollero, de Vilanova i la Geltrú, amb l'obra "Misericòrdia".

Modalitat Terrassa: Cristina López García, de Terrassa, amb l'obra "(A Terrassa...)".

Global: 391 (Castellà: 148; Català: 170; Terrassa: 73, 42 en català i 31 en castellà)

XIV Premi de Poesia Raimundo Ramírez de Antón-Ciutat de Terrassa (2008)

Castellà: Eva Moreno Bosch, de Corbera de Llobregat, amb l'obra "Tu nombre es un país".

Català: Anna Fonollosa i Caballer, de Benicarló, amb l'obra "Vals ebri en tres actes".

Modalitat Terrassa: Xavier Corberó i Serrahima, de Barcelona, amb l'obra "Noble Ègara".

Jean-Paul Gnoumou, de Terrassa, amb l'obra "A tu, mare".

Global: 406 (Castellà: 151; Català: 175; Terrassa: 80, 48 en català i 32 en castellà)

